

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg er en lille smule trist over hr. Keld Albrechtsens måde at argumentere på. Jeg synes, at venstre-fløjen i dansk politik burde tænke over, at det nu altså er tid også at påtage sig et ansvar.

Det gamle Sovjetregime og den topstyrede kommunisme er nu faldet, og vi har alle sammen en stor, stor pligt til at sikre, at vi efter den kolde krigs fald hver på vores måde bidrager til et helt, til et helet Europa, sådan at vi, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, kan sige til vores børn og vores børnebørn, at vi gjorde det, vi skulle gøre.

Det er det, den udvidelsestraktat handler om, og det er derfor, det er så vigtigt, at vi fastholder sporet til gavn for Danmark og vores tryghed i fremtiden og til gavn for alle naboerne omkring os.

Til hr. Arne Melchior vil jeg gerne, meget gerne bekræfte, at hvert eneste menneske i det her land fuldstændig frit har ret til at ytre sig også om Nicetraktaten og Danmarks og Europas fremtid, og jeg ønsker så stærkt, at vi netop får en bred og god debat, hvor alle mennesker, som har lyst og overskud til det, kan deltage; sådan er det. Det er en grundfæstet ret og et princip i vores demokrati, og sådan skal det også forblive i tiden foran os.

Så jeg tror ikke, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at der er mere at sige om det emne. Udvidelsen er det centrale. Hvad hr. Keld Albrechtsen så måtte have af polemik og den slags, interesserer mig i og for sig ikke så meget. Det centrale er, at vi har løst en opgave i Nice, vi har skabt grundlaget for at hele Europa ved at udvide EU, så de nye lande også kan blive medlem, og vi har fjernet usikkerheden om dansk velfærd og dansk arbejdsmarkedspolitik. Det er ikke truet, det er ikke presset, det ved hr. Keld Albrechtsen måske inderst inde også godt.

Jeg har ikke mere at tilføje til det spørgsmål.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan jeg forstå, at statsministeren betragter debatten om Nicetraktaten som afsluttet, og at han ikke agter at drøfte indholdet i traktaten hverken med undertegnede eller med befolkningen. Det synes jeg sådan set er ret arrogant, og jeg vil gerne spørge statsministeren: Generer det ikke statsministeren, at vi nu står i en situation,

hvor statsministeren vil gennemføre en ny traktat med mere union uden at spørge befolkningen i en situation, hvor den nuværende traktat er vedtaget af befolkningen på den udtrykkelige forudsætning, at der ikke bliver mere union?

Det var jo det løfte, statsministeren gav befolkningen for at få et ja. Statsministeren fik på det grundlag et ja. Mener statsministeren så, at det er acceptabelt, at man bare ændrer den kontrakt?

Jeg vil gerne drøfte udvidelsen med statsministeren, hjertens gerne, jeg har ikke det synspunkt, at der skal være noget i den her debat, der ikke kan indgå, eller at vi skal afslutte debatten, før den overhovedet er begyndt, men jeg vil godt bede statsministeren om i det mindste at besvare de konkrete spørgsmål om indholdet i traktaten, som vi stiller her i Folketingssalen; ellers er der jo intet demokrati tilbage i denne sag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror simpelt hen ikke på, at statsministeren mente, hvad han sagde for et øjeblik siden, og når statsministeren kigger tilbage i referatet, tror jeg, statsministeren vil være enig med mig i, at det var en fortalelse af de store at sige: Så har jeg ikke mere at sige om det emne.

Vi taler her om første gang. Folketinget har en chance for at debattere med statsministeren om Nicetraktaten, der netop er indgået for få døgn siden. Jeg tror simpelt hen ikke på, at statsministeren mente det, han sagde.

Vi får jo også en ratifikationsproces, hvor vi også skal have debatter i Folketingssalen. Vil statsministeren så ikke debattere emnet længe? Selvfølgelig vil han da det; det skal han da.

Derfor går mit spørgsmål til statsministeren på selve regeringskonferencen. Der var diskussion undervejs og også efterfølgende på foranledning af den britiske premierminister, Tony Blair, debat om, om man kunne køre videre med den her form, altså hvor man mødes og debatterer dage og nætter, og så ender det med en stor traktat, som landene efterfølgende skal ratificere.

Mener statsministeren, at det er betryggende, at man fortsat har den form for forhandlinger om emner af den her karakter?

Hermed sluttede spørgsmålet.